

Kikakaka ko

Spreken en uit de toon vallen. Met een korrel
in de keel weten dat ik iets moet doen
tegen die man met de kettingzaag. Zijn veters
los. Ik zal zijn gevloek herhalen. Zijn gezicht

zegt dat er haast bij is. Wat doet schaduw met hem,
vertakkend over zijn schouders? Ik doe mij maar voor,
leef van afval en pik in het karkas van een overreden vos.
Uit het nest gevallen groeide ik in een kamer en de kamer

in mij. Door mijn oogringen lieten jullie zich kooien. Dachten
dat ik zou zingen. Jullie leerden mij jullie vuilbekkerij.
Ik praat en kir en kwetter, ik rochel en tokkel. En nu
ben ik jullie huisknecht die jullie voedert met honger

en dorst. Blijf maar eten. De aarde is een afgebeten korst.
Er gaan hectaren op de schop. Ik vlieg naar een afgezaagde
tak en land erbovenop. Fantoompijn. Branderigheid die niet
valt te doven. Jullie liegen er op los. Ik wil jullie best geloven.

Mijn stem eechoot het onbestemde. In het park trekt zich
een treintje op gang. Struiken schuiven. En dieren, zeldzame
exemplaren. Zoveel dieren met hun tics. Hoe veilig gevaar
toch is achter draad. Mijd de vleermuizengrot. Hun onderkomen:

niks in vergelijking met het huis van jullie dromen uit de one-stop-
shop sleutel-op- de-deur. Hoe vaak hebben jullie mij al gespot.
Hoe jullie achter de ramen gebaren. Jullie zetten gezichten op
en talmen op rechte paden. Een park kan een valstrik zijn.

Ik ben jullie zwarte kanarie in de koolmijn. De zandbak.
De drol die aan je schoen plakt. Schommel en glijbaan
centraal. De kalme wandeling op zondag waardoor men
ademhaalt. Thuis, krols op laminaat dat de voeten goed doet.

Blauwzuchtig achter jullie schermen. Borders om weg te dromen.
Blijf niet te lang. De rozen hebben klauwen. De burens: niet te

vertrouwen. Beter om die hier gestranden en hun verwekkers
achter de carpinushaag te houden. Verder is een solitaire boom,
bescheiden, best een mooie aandachtstrekker. In jullie koelkast
is het koud. Vlees zet kwaad bloed. De kat uit de boom kijken.
Het groen heeft zijn portie al gehad. Het raam staat open
en nodigt uit om te springen. Dat te moeten horen van iemand
die jullie nooit bedroog. Er schoof een vlies over mijn oog. Nu
kijk ik ijsblauw. En neem het woord dat ik heb gehoord. Spreken
en uit de toon vallen. Kikakaka ko. Ik raap op wat er niet meer ligt
en heb een hekel aan bloemen. Jullie halen bermen uit hun verband
door hen bos te noemen. Goed gaan eten met het bestuur
om het om te praten. Een waterval over een roodmarmere muur.
Hier, denken jullie, moeten we zijn. De roltrap schept hoge
verwachtingen. Op het dak wacht een kaal terras na het klimmen
en ledigt zich onophoudelijk water in een polyethyleenfontein.
Mijn stem vormde jullie tot napraters. Kan je je aan meningen
snijden? Van bankafschriften gingen jullie vingers bloeden.
Ruwheid wordt door jullie geschaafd. De planken glimmen.
Hier zit ik op mijn verdwenen tak de man met de boomzaag
na te bootsen en bekijk een bos, zo dood. Ik zie hem
wroeten, rond de wortels graven. Nu kijkt het gebladerte
nog op hem neer, dan dreunt een onweer op de grond.
Een slag in het gezicht van de kroongetuige. Nu hoor ik
niemand. Een houtstapel verduistert het licht.
De tijd versplintert. We bestaan alleen in duigen. Langzaam
ga ik in rook op, door meer rook gehinderd.

Paul Demets

Kikakaka ko is het zacht tokkelend geluid van de kauw.

Plattelandsgedicht X-voor het Studium Generale van de Hogeschool en KASK-
Conservatorium Gent